

Usnesení

Krajský soud v Praze projednal ve veřejném zasedání dne 5. května 2020 **odvolání obžalovaného T[REDAKCE] V[REDAKCE], narozeného [REDAKCE]**, proti rozsudku Okresního soudu v Kladně, ze dne 14. ledna 2020, číslo jednací 4T 41/2019 - 155, a rozhodl

takto:

Podle § 256 trestního řádu **se odvolání obžalovaného zamítá.**

Odůvodnění

1. Napadeným rozsudkem Okresního soudu v Kladně byl obžalovaný T[REDAKCE] V[REDAKCE] uznán vinným zločinem znásilnění podle § 185 odst. 1, 2 písm. a) tr. zákoníku, kterého se podle skutkových zjištění tamního soudu dopustil jednáním spočívajícím v tom, že v době od 6:00 hodin do 10:15 hodin, dne 19. 5. 2019, v Kladně, v ulici [REDAKCE], v bytě v 1. patře domu č. [REDAKCE], se záměrem přimět poškozenou P[REDAKCE] V[REDAKCE] k pohlavnímu styku, vzal z chodby její mobilní telefon, načež se na poškozené dožadoval soulože nebo orálního uspokojení pod pohrůžkou, že jinak jí telefon nevrátí a zničí jej, v kuchyni bytu poškozenou osahával na prsou a hýždích, ačkoliv se tomu bránila odstrkováním rukou, v ložnici ji poté strhl na postel a požadoval po ní orální sex, načež s ní ležel na posteli, osahával ji přes její odpor na prsou, hýždích a rozkroku, znovu jí vyhrožoval zničením mobilního telefonu, strkal jí prsty do pochvy a když se k němu otočila čelem, silou jí natlačil hlavu ke svému rozkroku a zasunul jí svůj obnažený penis do úst, načež svého jednání zanechal a vrátil jí všechny věci.
2. Za uvedené jednání mu byl podle § 185 odst. 2 tr. zákoníku uložen trest odnětí svobody ve výměře 2 let, jehož výkon byl podle § 81 odst. 1 tr. zákoníku a § 82 odst. 1 tr. zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 3 let.
3. Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný prostřednictvím obhájce včasné odvolání, které zaměřil proti výroku o vině, neboť je přesvědčen, že nalézací soud dospěl na základě provedeného dokazování k nesprávným skutkovým závěrům a nerespektoval základní zásady trestního řízení. Obžalovaný mu rovněž vytýká, že vyzdvihl jen dílčí jednotlivosti svědčící v jeho neprospěch, zatímco skutečnosti jemu prospívající přehlédl nebo bagatelizoval a nerespektoval tak zásadu „v pochybnostech ve prospěch“. V návaznosti na to obžalovaný podrobně analyzoval body 29-34 napadeného rozhodnutí s tím, že pokud jde o případná očekávání ze strany vůči poškozené z titulu dovolené, kterou jí zaplatil, jedná se o spekulace, které se z něj snaží udělat jakéhosi sexuálního predátora. Stejně tak odmítl, že by stupňoval tlak na poškozenou ohledně úhrad dlužného nájemného. Co se týče výpovědi poškozené, obžalovaný dále namítl, že ji procesní soud favorizoval v důsledku opětovného výslechu, ačkoliv se nejedná o důkaz silnější, než jeho výpověď a následně opětovně poukázal na, dle jeho názoru, spekulace, pokud jde o jeho motivaci zaútočit na poškozenou v kontextu její mravní úrovně. Závěrem pak polemizuje s výpověďmi svědků [REDAKCE], [REDAKCE] a [REDAKCE] a trvá na tom, že argumentace viktimologickým obrazem poškozené je poněkud dvousečná. Celkově tak má obžalovaný za to, že první soud při svém rozhodování vycházel ze spekulací, přičemž navrhl psychologické zkoumání osoby poškozené, o níž se domnívá, že jde o osobnost nezralou a defektní, s tendencemi k fabulacím. Současně je obžalovaný přesvědčen, že okresní soud hodnotil důkazy ústavně nekonformním způsobem a neprávem dospěl k závěru o jeho vině, přestože ta nebyla beze všech pochybností prokázána. Navrhl proto odvolacímu soudu, aby jej obžaloby ve smyslu § 226 písm. a) tr. řádu zprostil, případně přezkoumávaný rozsudek zrušil a věc vrátil soudu I. stupně k novému projednání a rozhodnutí. Na uvedeném návrhu poté obhájce setrval i v průběhu veřejného zasedání o odvolání.

Shodu s prvopisem potvrzuje Kateřina Blažková

4. Z podnětu podaného odvolání krajský soud, jako soud II. stupně, podle § 254 tr. řádu přezkoumal zákonnost a odůvodněnost výroku, proti němuž bylo podáno odvolání, i správnost postupu řízení, které vydání napadeného rozhodnutí předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad, přičemž dospěl k závěru, že toto plně obстоjí ve všech jeho výrociích.
5. Mohl přitom konstatovat, že procesní soud věnoval projednávané věci potřebnou pozornost a po všech stránkách se s ní vypořádal, když v hlavním líčení procesně nezávadným způsobem provedl vyčerpávající dokazování a provedené důkazy následně logicky a výstižně hodnotil, zcela v souladu se zásadami vyjádřenými v § 2 odst. 5, 6 tr. řádu. Své rozhodnutí poté naprosto přiléhavě odůvodnil a své úvahy přitom vyložil způsobem, který nevyvolává důvodné pochybnosti o správnosti nejen skutkových závěrů, ale i závěrů právních, proto lze v podrobnostech na odůvodnění rozsudku odkázat.
6. K tomu je možno ještě doplnit, že ani odvolací soud nepovažoval za potřebné doplnit dokazování znaleckým posudkem z oboru zdravotnictví, odvětví psychologie, k osobě poškozené, jak obhajoba navrhla v rámci odvolacího řízení (když v rámci řízení před soudem I. stupně takový návrh konkrétně nezazněl a obhájce jej zmínil pouze jako variantu připadající v úvahu, přičemž soud není povinen provést vždy ani veškeré navržené důkazy, ale toliko ty, které mu umožní zjistit skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro rozhodnutí, jak se také v projednávané věci stalo). Ani znalec totiž není oprávněn zaujímat stanovisko k otázkám právním a hodnotit pravdivost výpovědí jednotlivých vyslýchaných, nýbrž jeho úkolem je toliko vyjádřit se k obecné a specifické věrohodnosti posuzovaných osob. Vše ostatní je totiž již otázkou hodnocení důkazů, které je v každém případě výsadním právem nalézacího soudu, před nímž jsou tyto prováděny, a tudíž krajský soud jako soud odvolací má jen omezenou možnost (za předpokladu, že jsou z důkazů vyvozovány závěry, které z nich nevyplývají nebo pokud hodnocení důkazů odporuje zásadám formální logiky) do tohoto procesu zasahovat. Uvedené nedostatky však krajský soud v daném případě neshledal, naopak musí vyzvednout, že první soud této své povinnosti dostal více než dostatečně a sama skutečnost, že obžalovaný s těmito skutkovými závěry nesouhlasí a neztotožňuje se se způsobem hodnocení provedených důkazů, není, při níže rozvedených zjištěních, důvodem pro revizi natož zrušení napadeného rozhodnutí.
7. Postačí tak jen stručně zrekapitulovat, že v projednávané věci nevznikly pochyby o tom, že obžalovaný v ranních hodinách dne 19. 5. 2019, ve shora uvedeném bytě donutil poškozenou k pohlavnímu styku způsobem konkretizovaným ve výroku shora, přičemž okresní soud v odůvodnění přezkoumávaného rozsudku zcela srozumitelně vysvětlil, proč uvěřil právě výpovědi poškozené, podporované výpověďmi svědků [REDAKCE] a [REDAKCE], a proč naopak tvrzení obžalovaného považoval za nevěrohodná. Skutečně pregnantně a komplexně pak vyjádřil i své úvahy týkající se osoby poškozené, včetně její případné motivace poškodit obžalovaného a v návaznosti na to se podrobně zabýval i osobou obžalovaného a jeho pohnutkami jednání. Nejedná se přitom v žádném případě o spekulaci, jak tvrdí obhajoba, ale o výstižně formulované úvahy, jimiž se procesní soud řídil při hodnocení důkazů, do kterých odpovídajícím způsobem pojal i skutečnost, že v projednávané věci nejde o jakýsi precedent, ale naopak o situaci z pohledu trestního práva nikterak výjimečnou, kdy trestní soudy se v obdobných případech znásilnění zcela typicky potýkají se stavem, kdy žalovanému jednání nebyli, kromě pachatele a poškozené osoby, přítomni jiní aktéři, tudíž proti sobě zpravidla stojí pouze výpovědi těchto přímých účastníků, což bezpochyby klade zvýšené nároky na hodnocení důkazů. Zároveň nezbyvá, než konstatovat, že další námitky, vznesené v podaném odvolání, jsou prakticky opakováním obhajoby, kterou obžalovaný uplatnil již v rámci hlavního líčení, a se kterou se první soud beze zbytku a důsledně vypořádal a zejména přesvědčivě vysvětlil, z jakých důvodů považoval jeho obhajobu, pakliže se tento snažil prezentovat věc jako křivé obvinění ze strany poškozené v důsledku vzájemných neshod o placení nájemného, za spolehlivě vyvrácenou provedenými důkazy. S jeho podrobnou a přiléhavě vyznívající argumentací se proto odvolací soud zcela ztotožnil a nemá, co by k ní

dodal, aniž by jen znovu opakoval úvahy vyjádřené ve zcela vyčerpávajícím odůvodnění napadeného rozsudku.

8. Proto je možno uzavřít, že ve výroku o vině netrpí přezkoumávané rozhodnutí žádnou vadou a závěr o vině obžalovaného je spolehlivě podložen provedeným dokazováním. Nelze tudíž nic vytknout ani závěru prvostupňového soudu, jestliže prokázané jednání obžalovaného po právní stránce posoudil jako přečin znásilnění podle § 185 odst. 1, 2 písm. a) tr. zákoníku.
9. Z podnětu odvolání obžalovaného byl dále přezkoumán i výrok o trestu, přitom je třeba připomenout, že pouze v případě trestu nepřiměřeně přísného by byl krajský soud podle § 258 odst. 1 písm. e) tr. řádu oprávněn do výroku o trestu zasáhnout. Ani ve vztahu k tomuto výroku ovšem odvolací soud naprosto žádné pochybení neshledal a po jeho přezkoumání dospěl k závěru, že obžalovaný jím rozhodně poškozen nebyl. Nálezací soud se totiž při úvaze o druhu a výměře trestu důsledně řídil všemi hledisky rozhodnými pro ukládání trestů ve smyslu § § 38 a 39 tr. zákoníku. Přitom velmi citlivě uvážil všechny okolnosti svědčící ve prospěch obžalovaného, zejména jeho dosavadní bezúhonnost a skutečnost, že šlo zjevně o ojedinělé selhání. Přesto nemohl přehlédnout, že obžalovaný je postihován pro typově velmi závažnou úmyslnou trestnou činnost.
10. Byl-li tak obžalovanému trest odnětí svobody vyměřen v trvání 2 let, tedy na samé dolní hranici zákonné trestné sazby, jejíž rozpětí v posuzované věci činí 2 roky až 10 let, a to jako trest výchovný, nespojený s přímým odnětím svobody, je možno ho považovat za trest svým druhem přiléhavý a výměrou dostatečně reflektující konkrétní závažnost jednání obžalovaného. Odvolací soud i v této otázce plně přijal názor soudu I. stupně, že takový trest je způsobilý zajistit účinnou nápravu obžalovaného, a tudíž mohl akceptovat úvahy o trestu rozvedené v odůvodnění napadeného rozhodnutí, v nichž okresní soud náležitě zvážil veškerá kritéria uvedená ve shora citovaných zákonných ustanoveních, zejména charakter a závažnost projednávané trestné činnosti, i osobu a poměry obžalovaného. Zvolenou délku zkušební doby je současně možno považovat za adekvátní, aby obžalovaný prokázal, že se skutečně jednalo o exces, který se nebude opakovat a on nadále povede řádný život.
11. Také trestní postih obžalovaného tedy je, co do druhu i výměry uloženého trestu, přiměřený, odpovídající všem zákonným hlediskům, a proto ani ve vztahu k výroku o trestu nemělo podané odvolání naději na úspěch.
12. Krajský soud tedy po přezkoumání věci neshledal v postupu soudu I. stupně ani v napadeném rozsudku žádné pochybení, pro něž by toto rozhodnutí nemohlo obstát, a proto odvolání obžalovaného podle § 256 tr. řádu jako nedůvodné zamítl.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat dovolání k Nejvyššímu soudu, a to do dvou měsíců od jeho doručení podáním u soudu, který ve věci rozhodl v I. stupni. Dovolání lze podat pouze z důvodů uvedených v § 265b tr. řádu.

Nejvyšší státní zástupce je může podat pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, a to ve prospěch i v neprospěch obviněného, obviněný pro nesprávnost výroku rozhodnutí, který se ho bezprostředně dotýká. Obviněný může podat dovolání pouze prostřednictvím obhájce, jinak se takové podání za dovolání nepovažuje, byť by bylo takto označeno.

Praha 5. května 2020

JUDr. Jitka Sochorová v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Kateřina Blažková